

калпаци, покрити отъ вънъ съ подправени кожи, а отгоре съ кадийано дъно.

Калпака, вѣроятно, подъ сжшото това име, ще е билъ известенъ и на българитѣ преди робството, като прабългарска дума, обща съ тая на другитѣ тюркски отломъци, които сжщо носятъ калпаци. Между картинитѣ изъ българскитѣ паметници въ Ватикана се срѣщатъ българи съ кожени калпаци въ кжжловидна форма (*качулъ*), каквито сж били и по-старитѣ калпаци презъ робството. Между Сливенскитѣ селяни (старитѣ) се чува и славянско име за калпака — *постъ* (отъ глагола *поставямъ*: „*сними си поста рѣ*“! за което название споменува и италианеца Сестини, който пжтувалъ презъ Юго-източна България въ XVIII-я вѣкъ.

Въ свръзка съ *калпакчиликъ* е и *кожухарството*, който занаятъ сжщо билъ развитъ, па и днесъ въ Сливенъ, само че, както презъ робството, тѣй и сега, съ потрѣбители само между българитѣ, особено селянитѣ.

Кожухъ е българска дума (отъ *кожа*) и е име на народенъ одѣжденъ предметъ не само презъ робството, но и презъ старобългарското минало.

За разпространението на кожухарството въ Сливенъ говорятъ и нѣколкото презимена (*Кожухаровци*) отъ тоя занаятъ тукъ.

Редомъ съ кожухарството, развитъ е билъ въ Сливенъ още и занаята *кюркчийство* (правене на *кюркове*, подплатени съ кожа, каквито и до днесъ се носятъ отъ нѣкои стари Сливенци). *Кюркчийския еснафъ* въ Сливенъ е билъ единъ отъ най-богатитѣ на времето си. Между виднитѣ тукъ кюркчии до освобождението се четатъ имената на х. *Димитъръ Касаболу*, х. *Георги х. Димитровъ*, *Стоянъ Костовъ*, *Кюркчи Петко*, (единъ отъ първитѣ начинатели за отваряне женско училище въ Сливенъ) *Картуста Петъръ*, *Дядо Илийчо*, *Гендо Илиевъ*, *Тодоръ Касапъ-Ивановъ*, *Дядо Калудъ*, *Ваню Калудовъ*, *Айрана Стоянъ* и др.

Обработвачи на желѣзо (*ножари* и *желѣзари*, *демирджии*), вънъ отъ тукашнитѣ цигани, които боравѣли съ желѣзото за дребни потрѣби (като *гвоздеи*, *пирости*, *вериги*, *дилафи* и т.н.) сж били доста въ Сливенъ. *Ножариитѣ* сж правѣли разни ножове, ножии, кантари (кантарджии, а турското име за ножари е *бучакчии* а *демирджииитѣ* — всички желѣзни потрѣби на коля и талиги (правене на *осѣта*-дингили, табанитѣ, наплатитѣ на колелетата, и т. н.

Отъ имената на Сливенскитѣ ножари до освобождението ще споменемъ тия на *Никола Ножоръ*, *Марко*, . . . , *Нешо Хитовъ* и т. н., а на кантарджииитѣ: *Пеню*, *Стою*, *Иванъ Кантарджиятъ* и т. н.¹⁾

¹⁾ Отъ циганитѣ желѣзари ще споменемъ: *Урумолу Руско*. *Будака Йорги*. *Куманъ*, *Танката* и т. н.